

A SZOMSZÉDAINK

Határainkon olykor emberi alakok jelennek meg, majd eltűnnek egy minutum alatt. Igazoltan, ami róluk tudható, néhány könyvnyi, s azokat, ha bárki elolvassa, elégeti, hogy így óvja a rossz hírtől az ország lakóit, akik nem férnek hozzá a betűkkel körbehúzott világhoz. Egyre inkább tudjuk, szomszédaink, ha vannak, elszórtan. Mert szertefoszlottak, némák avagy jobb nekik annak látszani.

Hogy ne a gyöngytyúkjaink és a tüdőfűlevél és a nádi farkaskölyök pöttyei vagy az oly sokféle ágyék szórmintázata, mivel mindez elenyésző, sokként legyen említve a vad népeknek annyi beszéde: a külföldi alig tűnik emberi lénynek.

Léteznek, akik istenhússal
táplálkoznak, ekként emberevők,
barlangban élnek, belőlük ered
az északi szél. Egyetlen szemük
homlokuk közepén gunnyaszt s ha nem
zabálnak, harcolnak a griffel, egy
tárnában aranyat kapar, azt hogy
elvegyék moslékául istenüknek,
legyen a húsnak vastag kövérje,
mely szájukba majd ételként kerül.

Mások koponyából isznak s a fejbőrt
hajastól a mellükre fektetve
szalvétaként használják. Éjszaka
jobban látnak, mint napfénynél,
mivel szemgolyójuk szürke, vagy, mert
holdhónaponta egyszer, holdtöltekor
vesznek magukhoz eleséget.

S vannak olyan népek, akik nyálban
fürdetik arcukat, merüljenek így
alá az öröklétbe! A szégyen
élteti őket éltükben, kísér
holtukban. Az öntudattól úgy me-
nekülnek, mintha forrásban levő
víz érné bőrüket, mintha lelünk
mi kígyóra, ha illemből olykor
kezet fogunk velük.

Vannak, akik megbabonázzák és
elpusztítják mindazt amit, s azokat
akiket hosszasan néznek, erejük
haragos tekintetükben lakozik.
Mindkét szemükben két pupilla van,
hacsak nem felhőgyűlölők, akkor
az egyikben egy lófej látható.

Parázsló rakáson járkálnak és
el nem égnék mások, testrészeiket
ereklyeként maguk árulják, le-
vágják, hogy gyógyítson azzal, és tud
is, aki hisz benne.

Akadnak magasra nőttek, akik
nem köpnek, nem kínozza őket fájás,
a Napot nézik rezzenéstelen
szemmel, hol a jobb, hol a bal lábon
állva az izzó homokon. A Hold
húse ellen hanyatt lefekszenek
a földre és lábuk árnyékával
védik magukat a megfagyás ellen.
Kizárólag a belélegzett
levegőből falnak és a bűzből,
amelyet az orrukkal magukba
szívnek. Élelmet, innivalót nem
vesznek magukhoz, gyökerek, dögök
s vadalma szagától híznak. A mi
szagunktól a lelküket kilehelik.

Ha mernek, árnyékként közelednek.
Tavaszunk egyiküknek sem való,
fáink nagy magasába nem ér fel
egyikük nyila sem, árnyékunktól
megijednek, mint az öregektől.
Egyikét, másikját hatalmas fül fed
be, tréfájaként a megbocsátó
természetnek.

Tehát a büszkeségünk nem lehet
ittthon vagy máshol megvetés tárgya.